

Mødet genoptoges Kl. 1.

Forhandlingen genoptoges.

N. Neergaard: Jeg skal først vende mig til den højtærede Finansminister. Hans Bemærkninger om vor finansielle Stilling afkræftede jo i ingen Henseende den Fremstilling, jeg havde givet i min Indledning til Finanslovdebatten her, og jeg finder mig derfor ikke opfordret til at komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal igen. Det vilde væsentligst kun blive en Gentagelse af, hvad der allerede den Gang er sagt. Den højtærede Minister nærede stadig godt Haab om, at Underskuddet i indeværende Finansaar ikke vilde gaa op over 40 Mill. Kr. Men da han stadig er ganske ude af Stand til at paavise nogen Dækning for disse 40 Mill. Kr., maa det siges, at denne Beroligelse er i sig selv af noget foruroligende Art, thi man vil erindre, at vi forrige Aar havde et Underskud paa 16 Mill. Kr., og lægges nu hertil et Underskud paa 40 Mill. Kr. for dette Finansaar, saa gaar vi ind i det tredie Finansaar med saare usikre Udsigter. Baade den højtærede Finansminister og den højtærede Indenrigsminister mente at kunne svare for, at de indenrigsministerielle 250 Mill. Kr. for indeværende Aar ikke vil blive overskredet, og dette støttedes blandt andet paa Indenrigsministerens Erklæring om, at de 264½ Mill. Kr., som han selv nævnedes som Udgift for indeværende Aar, ret beset kun vilde blive 254 Millioner, da han haabede paa en Merindtægt af Sukkerordningen paa ca. 3 Mill. Kr. og nærede godt Haab om, at de 7½ Mill. Kr., som Dyrtdsloven vil kræve, saa godt som ikke vil komme til Udbetaling eller kun komme til Udbetaling med en meget ringe Del i indeværende Aar. Den højtærede Minister mente, at jeg havde overset den Forklaring. Nej, paa ingen Maade, men jeg har blot ikke ment at kunne tage noget Hensyn til den, thi den har ingen som helst Betydning. Det ene er et Haab, og det andet er det saa overordentlig sædvanlige, at man ikke mener, at en budgetteret Udgift fuldt ud eller blot for største Delen kommer til Udbetaling i vedkommende Finansaar; men saa gaar den simpelt hen over paa Tillægsbevillingsloven

paa det følgende Finansaar, og det er og bliver en Udgift. Det vil blive vanskeligt at tumle med Tallene, hvis man altid skal tage i Betragtning, hvor meget der kommer til Udgift i vedkommende Finansaar, og hvor meget der overføres til Tillægsbevillingsloven. Man maa holde sig til de Summer, som opgives, naar man vil se, hvorledes den finansielle Stilling er i det enkelte Finansaar.

Hvad Statsgælden angaar, da var den højtærede Finansminister ogsaa meget ivrig for at reducere den, desværre ikke i Realiteten, men paa Papiret eller i Munden, hvad man nu vil sige. Genforeningslaanet og Rask-Ørsted-Fondets 5 Mill. Kr. kan man nu tale frem og tilbage om, som man vil, men det er og bliver Statslaan som alt det andet og maa ubetinget medregnes. Der er ingen, der har sagt, at den højtærede Minister er kommet til disse Laan paa utilbørlig Maade, hverken til Rask-Ørsted-Fondet eller til Genforeningslaanet, de er selvfølgelig ganske regulære, men man har Lov til at tælle dem med, og Genforeningslaanet tæller nøjagtigt lige saa meget som de andre Laan. Den højtærede Minister ansaa det øjensynligt for en særlig Triumf, at Gælden til Nationalbanken nu, efter at den overvejende Del af Selskabsskatten er indgaaet, er nedbragt til omkring 110 800 000 Kr., saaledes opgav den højtærede Minister. Endvidere oplyste den højtærede Minister, at der var købt af danske Statsobligationer tilbage fra Frankrig ca. 9 Mill. Frs., betalt med 6 400 000 Kr. Jeg anser dette for en særdeles forstandig og god Transaktion, som jeg i og for sig kan lykønske den højtærede Finansminister til. Men selv om dette tages i Betragtning, er Gælden til Nationalbanken vedblivende overmaade stor, og jeg savnede en Udtalelse fra den højtærede Finansminister om, at han ventede, den kunde blive afbetalt i den resterende Del af Finansaaret. Og det kunde den højtærede Finansminister maaske heller ikke sige, det er meget muligt; jeg er selv tilbøjelig til at tro, at det ikke lykkes. Men hvis Staten gaar ud af Finansaaret med en betydelig Gæld til Nationalbanken, maa denne Restgæld egentlig lægges til de 919 Millioner Statsgæld, saa denne bliver saa meget større. Heller ikke angaaende Finansaaret 1920—21 har vi kunnet hente nogen særlig Beroligelse gennem den højtærede Finansministers Udtalelser. Den højtærede Minister tror stadig paa Balance, men benægtede dog ikke, hvad jeg ogsaa havde udtalt, at der vilde